Sunde, der kunne gjøre Regning paa Tilgang fra større Havstrøg, saasom i Limfjorden fra Hals og langt Vester efter, samt udfor Kanalerne ved Agger og Thyborøn o. m. andre Steder, kan virke skadeligt som tilbageskræmmende for Indsiget. Det kan derfor ikke benægtes, at Pulslarmen er en medvirkende Omstændighed, der kan tale for, at Pulsfiskeri paa disse Steder og fornemmelig i Indløb, hvor den saa sky Lax og Ørred søger gjennem for at gaa op i Aaer, ikke burde tilstedes.

Efter det Anførte maa vi antage, at Aalevaadfiskeriet i det Hele er forbundet med saa mange Ulæmper for Fiskerne, at vi kun kunne betragte dette Fiskeri som et Onde, og naar dets Brug ikke desto mindre tilstedes, er det en Indrømmelse, der gjøres det som et nødvendigt Onde.

Spørgsmaalet bliver imidlertid da ganske naturlig, om dette Onde da er nødvendigt og det gaar i saa Henseende ikke an uden videre at vise dem tilbage, som ville svare Nej herpaa, idet de sige, at Pulsfiskeriet uden Skade kan og bør aldeles forbydes og Fiskeridriften derved befries fra en stedse spøgende Plageaand med alle sine baade beviste og formodede Ulæmper, og at der ikke vil blive varig Fred, førend det sker; — som fremdeles sige, at det dog ikke kan gaa an at opretholde denne ene Fiskemaade paa over 20 andres Bekostning, eller at tjene et mindre Antal Fiskeres Interesser fremfor mange Andres, som derved standses, eller lide et føleligt Afbræk i deres Erhverv; — som, understøttede af vægtige Stemmer, foreholde det Betænkelige i aldeles at bryde med en 350-aarig Fortid, i hvilken ubetingede Forbud — her ligemeget om de have været overholdte eller ikke — have vexlet med Tilladelser til Fiskeriet under stærke Indskrænkninger og Tidsbegrænsning, saalænge Brugen var tilladt, med stadigt Hensyn til de Tab, det medførte for Fiskemængden; — som tilføje, at det var mærkeligt, hvor let man i 1866—67 blev overbevist om, at de Anskuelser, hvorpaa den ældre Limfjordslovgivning var bygget, kun vare Fordomme, som det hastede med at komme bort fra, og besynderligt, at faa, for ikke at sige et enkelt, Aar skulde være tilstrækkelige til i et rent økonomisk, hidtil alene i Henhold til Erfaringens praktiske Vidnesbyrd ordnet Forhold at opdage og aabne Øjnene for en flerehundredaarig Vildfarelse — og som endelig spørge, om det da ikke er muligt at fange Aal paa nogen anden Maade end denne ene som skadelig anerkjendte. Til dette sidste kunne vi dristig svare: Jo! der fanges en Mængde Aal i Ruser, Kister, ved Kroge og Stangning, de tre første aldeles uskadelige Fiskemaader, og indtil den seneste Tid har intet Aalevaad været kjendt eller brugt over hele det øvrige Land, Limfjorden ene undtaget. Vi kunne derhos tilføje, at Misfornøjelsen med Friheden efter 1867 var større og almindeligere end med Baandet paa den førend dette Aar*), og med dette Bevis for os kunne vi ikke frigjøre os for Troen paa Fiskemaadens Skadelighed i flere Retninger, hvis denne Tro ikke allerede gjennem en lang Fortids samstemmende Udtalelser maatte være tilstrækkelig befæstet. Det maa, naar hensees til de modstridende Interesser hos Fiskerbefolkningen, indrømmes, at den største Interesse overvejende eller afgjort viser sig paa de Fiskeres Side, som bruge andet Fiskeri end Aalevaad, og idet vi formene, at der — Sagen set fra det statsøkonomiske Standpunkt — maa tillægges denne Omstændighed en overordentlig stor Betydning, ville vi anskueliggjøre Sagen ved nedenstaaende Anførsler, udtagne af Limfjordskontrollørens Indberetninger til Indenrigsministeriet, for 3 Aar fra 1. April til 31. Marts, med et Mellemrum af 4 Aar mellem hvert, og om der end, efter hvad der i selve Beretningerne udhæves, kan bemærkes Noget i Henseende til den strænge Nøjagtighed, saa vil man dog komme Forholdet nær nok for at kunne bedømme Stillingen:

Aalevaad

beskjæftigede	1864—65	487	Mand	med	Netto-Udbytte	af	20,522	Rd.	„ ß.
—	1868—69	874	—	-	—	-	63,293	—	„ -
—	1872—73	810	—	-	—	-	48,537	—	30 -

Andet Fiskeri

beskjæftigede	1864—65	2,774	Mand	med	Netto-Udbytte		82,571	Rd.	„ ß.
—	1868—69	2,481	—	-	—		148,069	—	10 -
—	1872—73	2,589	—	-	—		140,688	—	„ -

Naar nu, som Retfærdighed byder, Sagen skal betragtes fra den modsatte Side, saa kan det maaske med ligesaa megen Føje siges, at Pulsfiskeriet har erhvervet en historisk Ret til at bestaa som til at forbydes. Naar det derimod siges, at det, betragtet overfor ethvert af de andre

*) Da Formanden i 1869 besøgte Limfjorden i Forening med Kontrollør Andersen og Assistent Abildgaard, og der daglig lød bittre Klager over Brugen af Aalevaad, navnlig i de forhen laasede, nu prisgivne Vande, svarede de Fiskerne, at de jo kun havde faaet, hvad de selv havde forlangt. Dette indrømmede de med Tilføjende, at de nu først saa, at de havde handlet enfoldigt.